

THIS IS FOR HER

*We want her to describe the pain. We want to understand why. We want to know. We **want** to know. In the beginning we want to see. After a while we are not so interested. It's the old discussion of looking or not looking. Some say we should look. Some say we should look away. We need a clean victim. We **need** a clean victim.*

THIS IS FOR HER er en performance om tortur og terapi. På scenen er to kvinder. Et offer og en bødde. En klient og en terapeut. Teksten følger kvinden, der er dem alle. Hun er skabt på baggrund af interviews og referencer til virkelighedens persongalleri. Tortur og terapi er for to. Der er altid en anden person, som ofret skal fortælle sin historie til. Tortur handler om at ødelægge et menneskes tillid til andre mennesker. Det tager kun et øjeblik, men det tager et liv at komme tilbage til hverdagen igen. Denne forestilling griber fat i torturøjeblikkets undtagelsestilstand og i den langstrakte genkaldelse, torturofret gennemlever resten af livet. Forestillingen skabes til Teater FÅR302s intime scenerum, der gør det muligt at komme helt tæt på fortællingen, helt tæt på ofret og bødlen og krybe ind i deres virkelighed.

The cell is very small. The walls are grey. They are made out of concrete. There is a window. But it is placed so high up that it is impossible to look out. Sometimes dust comes in the window. Outside the streets are leading to the city and the tourist attractions. Perhaps the pyramids, perhaps the Holiday Inn with its bullet holes and bomb craters, perhaps the Great Wall or the Wailing Wall. It's incredibly far away. We are not saying anything about nationality. Or race. We are not saying anything about outsourced torture. We are just saying, that it's far away from us.

Rummet

I midten af rummet står to stole. Det er et forhørslokale og et terapirum. Lyden af vand fosser ud af højtalerne, der omringer tilskuerne. På gulvet står en tom Coca-Cola-dåse. Nogle gange placerer man en Coca-Cola-dåse i torturrummet, og efterfølgende vil ofret altid blive mindet om torturen, når han ser et Coca-Cola-mærke. Andre gange spiller man lyden af mange stemmer. Bagefter kan offeret ikke være på offentlige steder med mange mennesker; indkøbscentre, togstationer, teatre...

Som en henvisning til overstregningerne i The Guantanamo Diary og andre lignende dokumenter skifter lyset under forestillingen mellem at være uhyre skarpt og pludselig slukket. David Nicolas Abad skaber et foruroligende lysdesign, som fungerer som scenografi. Vekslingen mellem skarpt lys og blackouts og de utallige variationer derimellem peger ikke alene på, hvor meget lyset betyder for vores forståelse af virkeligheden, men også på, hvorfor det at fratage mennesket lys kan være hård tortur.

Komponist Pelle Skovmand skaber som akkompagnement hertil en smuk og skræmmende symfoni bygget på de lyde, vi har fundet i forbindelse med vores research af tortur. Især arbejder vi med lyden af vand. Water boarding har været en af de mest udbredte former for tortur på Guantánamo, men vandet er også en reference til Lyndie England, den kvindelige torturbøddel fra Abu Ghraib, der drømte om at blive *storm chaser* og jagne himlens oversvømmelser.

We can't believe that this is the girl who had water jets in the back yard. We can't believe that this is the girl who cannot let go of the man she loves. We can't believe that she is the one who wanted to be a storm chaser. We are thinking about a picture of her in the landscape chasing a dark blue storm approaching from the background, firelight as a fallen stripe at the bottom of the horizon, tornadoes, thunder storms, lightning, cloud formations, and we are thinking about all the names she has given to them: Kathrina, Amanda, Laura, Dolly, Sally Berta, Hanna, she is all of them, and we are thinking about a landscape beyond death.

Til at optage og forstærke lyde i vand bruger Pelle Skovmand en hydrofon, og vi arbejder desuden med en *kinect-motion sensor* – et apparat, der tilknyttes en krop og laver lyde, når denne bevæger sig. Det bliver hørbart, hvor voldsomt et slag er, hvor store konsekvenser forholdsvis små bevægelser kan have. Sofie Lebech styrer den kunstneriske udviklingsproces og iscenesætter den endelige performance.

Ny dramatik

Den første del af teksten blev udviklet af Sofie Lebech til en reading på CPH Stage 2015 under titlen I Love You You Love Me. I denne forbindelse var teksten på engelsk, men herefter skrives manuskriptet frem til en dansk version med titlen THIS IS FOR HER. Manuskriptet baseres på en fortsat voksende mængde kildemateriale samt interviews med torturofre, terapeuter og forskere, hvoraf en betydelig del fandt sted under et to uger langt researchophold i Buenos Aires i marts 2017. Argentinas befolkning oplevede således under skiftende militærdiktaturer fra 1966-83 en omfattende jagt på og tortur af politiske modstandere af regimerne, og vi er i kontakt med Centro Ulloa og Espacio Memoria y Derechos Humanos, der begge arbejder med behandlingen af overlevende ofre og dokumentation af den grumme historie.

Som en yderligere dimension undersøger teksten, hvad det betyder, at Danmark ikke længere kun *behandler* tortur, men måske også er med til at foranledige den.

Perhaps we do not do the act, but perhaps our soldiers have driven the car with the soldiers who did it. Perhaps we collaborate with the intelligence services, which we know do it. Perhaps we do it just once in a while.

Teksten er en eksistentiel afkodning af de mennesker, der indgår i torturens skyggespil. Hvem er mennesket bag ofret og bøddlen? Hvem var de tidligere, og hvad bliver de til, efter de begivenheder, de har spillet hver sin rolle i. På den måde kommer torturens tidslige dimension til at indtage en afgørende funktion. Man tænker umiddelbart, at smerte finder sted i nuet. Men smerte finder også

sted i fortiden og fremtiden. Nogle gange kan frygten for smerte eller erindringen om smerte gøre mere ondt end selve smerten.

Dialog

In therapy she has to keep her role as a victim. She has been forced to torture others, but she can't say this, because she can't get treatment if she has been a perpetrator. And this was the worst part of the torture. She dreams about it at night and remembers it during the day.

På scenen står Katrina Bugaj og Sofie Lebech. De forhandler om, hvordan vi kan tale om tortur, og om, man overhovedet kan lave en forestilling om tortur; skal man vise smerten, eller skal man for alt i verden undgå at gøre det? Den fiktioniserede metaramme brydes af deres spring ind og ud af de forskellige roller som torturoffer, bøddel, terapeut og forsker. De udfører en stram koreografi, der refererer til vores fælles fotografiske arkiv af poserende torturofre og bøddler fra de sidste tiårs krige. Målet er at få tilskuerne til selv at tage stilling til tortur i stedet for at fortælle dem, hvad de skal mene.

THIS IS FOR HER har premiere i oktober 2017 på FÅR302, hvor den vises 10 gange. Forestillingen henvender sig til et bredt politisk og kulturinteresseret publikum, og der vil i publikumsudviklingen blive lagt vægt på at invitere gymnasieelever og studerende ind i torturteatrets samtalerum.